

РЕШЕНИЕ

№ 256

гр. София, 09.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 16.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **5836** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по делото е по реда на чл. 145 и сл.

Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Ая М. Т., без гражданство, [дата на раждане] в Ливан, срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – тип D от 30.05.2023г., издаден от И. И., завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в Б., Ливан, по заявление за издаване на виза № 23000483 от 07.03.2023 г.

В жалбата са въведени оплаквания за явна неоснователност и незаконосъобразност на акта. Сочи се, че от въведеното в отказа правно основание не може да се разбере кои документи не доказват целта и условията на заявеното пътуване. В тази връзка се обръща внимание, че жалбоподателката е посочила като основание събиране на семейството ѝ, тъй като баща ѝ пребивавал на територията на Република България от 2017 г., като търговски представител и в момента е с разрешение на постоянно пребиваващ. На следващо място се сочи, че Ая Т. произхожда от седем членно семейство, като има три сестри и един брат. Посочено е, че една от сестрите ѝ от 2021 г. е студент в Техническия университет в [населено място], с разрешение на продължително пребиваващ, а останалите членове на семейството ѝ (тя, майка ѝ, двете ѝ сестри и брат ѝ) са подали заявления за виза тип „D“, като от подадените общо пет заявления, само по нейното е постановен отказ. Твърди се, че жалбоподателката е спазила предвидените в чл.24, ал.1, т.13 ЗЧРБ изисквания, сред които нямало такова кандидатът да е непълнолетен – едно от основанията, посочени в допълнителните бележки на Отказа. По изложените съображения, жалбоподателката

счита, че обжалваният административен акт е издаден в нарушение на чл.6, ал.2 и ал.5 от АПК и чл.8 от ЕКЗПЧОС. Иска се отмяна на постановения отказ.

В съдебно заседание, жалбоподателката, чрез процесуалния си представител адв. И., поддържа жалбата. Сочи, че са налице основанията на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, тъй като се засягат основни права и свободи на чуждата гражданка според ЕКЗПЧ. Поддържа, че от правната квалификация на отказа не става ясно кои точно документи не доказват достоверно целта на пътуването на Ая Т.. В тази връзка подчертава, че към молбата си за издаване на дългосрочна виза, апликантът е представил всички изискуеми документи, включително и решение на ОДМВР – В., издадено на 22.12.2022 г. (преди Ая Т. да е навършила пълнолетие), с което е постановено решение за започване на процедура по издаване на документи за исканата виза.

Ответникът – завеждащ консулска служба в Посолството на Република България, Б., Ливан, чрез представител по пълномощие – юрк. З., излага становище за неоснователност на жалбата. Твърди, че отказът е постановен от компетентен орган в рамките на неговите правомощия. Сочи, че подаване на такъв тип молба за виза е основателно при условие, че лицето не е навършило 18 годишна възраст. В посочената хипотеза, молбата се подава лично от заявителя с преподписване от неговия законен представител. В тази връзка сочи, че видно от молбата, същата е подадена след навършване на пълнолетие на лицето, поради което становището на дирекция „Миграция“ е отрицателно. Счита, че законодателството е категорично по отношение на лицата, попадащи в кръга на семейството. В този смисъл сочи, че жалбоподателката не попада в кръга на семейството на баща си, след като е навършила пълнолетие. Моли съдът да остави постановения отказ в сила и да отхвърли жалбата.

Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав, като взе предвид изложените от страните доводи и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

На 07.03.2023 г., Ая М. Т., без гражданство, [дата на раждане] в Ливан, е подала заявление № ВЕУ23000483V в консулската служба към Посолството на Република България в Б., Ливан, за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България /л.23/. В т.21 от приложеното по делото заявление „current occupation/ текуща професия“, апликантът е отбелязал, че е „student“.

От приложените към заявлението документи се установява следното:

Видно от дубликат на удостоверение за раждане, издаден на 22.06.2018 г. от Главна дирекция на гражданското състояние при Министерство на вътрешните работи и общините в Република Ливан /л.13/, Ая М. Т. е [дата на раждане], с родители Г. Х. /майка/ и М. Т. /баща/.

От свидетелство за семейно положение (специално за палестинските бежанци, регистрирани в Ливан), издадено от Министерство на вътрешните работи, Главна дирекция по политически въпроси и бежанци, Република Ливан /л.9/ е видно, че семейството на жалбоподателката се състои от седем члена: 1. М. Т., роден през 1973 г. – баща, 2. Г. Х., родена през 1982 г. – майка, 3. Ая Т., неомъжена, родена през 2005 г., 4. Ж. Т., неомъжена, родена през 2003 г., 5. С. Т., неомъжена, родена през 2012 г., 6. А. Т., неженен, роден през 2009 г. и 7. М. Т., неомъжена, родена през 2006 г.

По делото са представени заверени копия на личните карти, разрешения за пребиваване на следните членове на семейството на жалбоподателката:

1. Лична карта №[ЕИК], с разрешение за пребиваване в Република България на

- М. А. Т., ЕГН [ЕГН], тип разрешение – постоянно пребиваване /л.16/;
2. Лична карта №[ЕИК], с разрешение за пребиваване в Република България на Ж. М. Т., [ЕГН], тип разрешение – постоянно пребиваване /л.18/;
 3. Виза №[ЕИК], издадена на 30.05.2023 г. на осн. чл.23, ал.1, т.13 от ЗЧРБ на Г. Х. /л.17/;
 4. Виза №[ЕИК], издадена на 30.05.2023 г. на осн. чл.23, ал.1, т.13 от ЗЧРБ на М. Т. /л.19/;
 5. Виза №[ЕИК], издадена на 30.05.2023 г. на осн. чл.23, ал.1, т.13 от ЗЧРБ на С. Т. /л.20/;
 6. Виза №[ЕИК], издадена на 30.05.2023 г. на осн. чл.23, ал.1, т.13 от ЗЧРБ на А. Т. /л.21/.

Представено е копие на паспорт № PRO274055, издаден от Република Ливан, на Ая М. Т., [дата на раждане], с вписана националност – палестинка, валиден до 26.05.2027 г /л.37-гръб/.

Видно от решение, рег. № 22174/22.12.2022 г. на директора на ОДМВР – В. /л.55/, във връзка с подадено от чужденеца М. А. Т. заявление за събиране на семейството, рег. № 4229/17.11.2022 г. по отношение на лицето Ая М. Т., [дата на раждане], гражданство - Палестина, е разрешено събиране на семейството на осн. чл.24, ал.1, т.13 от ЗЧРБ.

Съгласно писмо рег. № M13514/28.07.2023 г. от зам. – председател на ДАНС /л.46/, във връзка със съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза, проверката е осъществена от Специализирана дирекция “М” - ДАНС. В същото е посочено, че ДАНС не разполага с данни Ая М. Т. да е заплаха за националната сигурност, съгласно чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, поради което не възразява лицето да получи виза. Посочено е, че положителното становище на ДАНС не следва да се счита за обвързващо органите на МВнР, които да постановят отказ по другите хипотези на чл.10, ал.1 от ЗЧРБ.

В писмо, рег. № 536400-45342 от 04.08.2023 г. /л.54/, началникът на отдел ЗМБГ към дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи е посочил, че дирекция „Миграция“ е изразила отрицателно становище на 09.03.2023 г. по искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на Ая Т., тъй като към момента на подаване на искането чуждата гражданка е навършила 18 годишна възраст. В писмото е цитирана разпоредбата на чл.2, ал.3 от ЗЧРБ, според която „членове на семейството“ на чужденец са лицата, които живеят с него в едно домакинство – съпруг/съпруга и деца на чужденеца и/или на неговия съпруг/съпруга, включително осиновените, които не са навършили 18 годишна възраст и не са сключили брак.

С оспорения в настоящото производство Отказ за издаване на виза (л.7 по делото), издаден на 30.05.2023 г. от И. И., завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в Б., Ливан, е отказано издаване на виза на Ая Т., на основание чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ - не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. В допълнителните бележки на административния орган е посочено, че представените документи не доказват достоверно целта и условията на заявеното пътуване, както и че апликантът е навършил 18 години.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес и в законоустановения срок. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не

подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи. В случая жалбоподателката претендира засягане на правото му на семеен живот, закрепено в чл. 8 ЕКЗПЧОС, следователно жалбата, попада в предвиденото от закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган – завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в Б., Ливан, съобразно Заповед № 25/02.08.2022 г., издадена от посланика на Посолството на Република България в Б., Ливан.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, не се издава виза на чужденец, когато са налице някои от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ. При отказа се издава формуляр съгласно образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законното основание за отказ. В разглеждания случай, правното основание за отказа е разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, в която са визирани три хипотеза: „Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“. Оспореният акт е аргументиран с първата от хипотезите, предвидени в чл. 10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ. Разпоредбата на чл. 10 ЗЧРБ съдържа двадесет и три конкретни фактически състава, всеки от които с конкретно определени юридически факти, при наличието на които органът може да откаже издаването на виза. Следва да се прави ясна разлика между дискрецията му по преценката на фактите в някои от хипотезите на чл. 10 ЗЧРБ (не всички хипотези съдържат възможност за преценка, някои съдържат само изискване за установяване на определени факти), и по мотивираността на акта му. В случая, административният орган е следвало да съобрази изложените от апликанта доказателства с целта на издаването на виза тип „D“ в хипотезата на чл.23, ал.1, т.13 от ЗЧРБ, което не е направил. Видно от аргументите на органа е, че единственият мотив за отказ за издаване на виза е навършването на 18-годишна възраст на апликанта към датата на подаване на заявлението. Видно от данните по делото, кандидатстването за виза от жалбоподателката е след положително решение по искане за събиране на семейството в РБългария, когато е била на 17г. (решение рег.№ 22174/22.12.2022г.) като видно от съобщението до нея от началник сектор „Миграция“ УРИ 3041/22.12.2022г. ѝ е указано, че следва да предприеме последващи действия, съгласно националното законодателство за кандидатстване за виза тип „D“. Тоест, предвид възрастта ѝ, предвид, че всички нейни най-близки роднини – родители, братя и сестри са с разрешение за пребиваване в Р България и има положителното решение по искане за събиране на семейството, то необоснован е изводът в отказа, че представените документи не доказват достоверно целта и условията на заявеното пътуване. Действително, към датата на постановяване на отказа жалбоподателката вече е навършила пълнолетие. Но това не означава, че автоматично в деня на пълнолетието ѝ отпада действието на даденото ѝ само преди месец разрешение за събиране на семейството и че същото вече не представлява основание за издаване на виза, нито че не следва да бъде зачетено при заявление за издаване на виза, напротив. Това е така, тъй като от една страна към датата на даването на това разрешение за събиране на семейството жалбоподателката е била

непълнолетна, а от друга страна съгласно Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството, чл.13 , 1 гласи, че веднага щом бъде прието заявлението за събиране на семейството, заинтересованите държави-членки разрешават влизането на члена или членовете на семейството. В тази връзка заинтересованата държава-членка предоставя на подобни лица всякакви улеснения, за да получат изискуемите визи, а съгласно чл.13, 2 заинтересованите държави-членки предоставят на членовете на семейството първо разрешение за пребиваване за срок, не по-малък от една година. Това разрешение за пребиваване може да бъде подновено. В този смисъл ЗЧРБ транспонира директивата в чл. 24 е. Следователно, след издаване на решение за събиране на семейството има период от време, в който то действа и дава за период от време на адресатите му съответните права за получаване на визи и разрешения за пребиваване. Тоест, действайки в изпълнение на вече полученото решение за указаното от миграционните власти - да подаде заявление а издаване на виза и разрешение за пребиваване, за жалбоподателката е налице доказване на достоверна цел за пребиваване, в противен случай означава да се обмисли издаденото решение за събиране на семейството в кратък срок след издаването му, както в случая, а и то да не може да се изпълни почти веднага след издаването му и така лицето да бъде лишено от възможностите, които има по Директивата за събиране на семейството – за получаване на виза и за разрешение за пребиваване, чийто срок е предвидено да не е по-малък от една година.

Предвид изложеното, съдът достигна до извода, че не се установява по делото основанието посочено в обжалвания отказ - чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, което представлява противоречие с материалноправни разпоредби - чл.146, т.4 от АПК.

Освен това, видно от представените от чуждата гражданка документи, установяващи, че част от членове на нейното семейство са с разрешение тип „постоянно пребиваване“ на територията на Република България, а останалите членове на нейното семейство са с издадени визи тип “D” на осн. чл.23, ал.1, т.13 от ЗЧРБ, тя е единственият член на семейство, на когото не е разрешено събиране по смисъла на чл.23, ал.1, т.13 от ЗЧРБ. Това навежда на извод, че не е извършена преценка дали отказът за издаване на виза няма да засегне непропорционално правната сфера на жалбоподателката и по - конкретно правото ѝ на семеен живот, съобразно чл.8 ЕКПЧ, още повече при положение, че спрямо нея има издадено разрешение за събиране на семейство на основание чл.24, ал.1, т.13, в противоречие с което е отказът. Това кореспондира с незаконосъобразност по чл.146, т.5 от АПК -несъответствие с целта на закона.

По гореизложените съображения оспореният акт следва да бъде отменен. Тъй като естеството на отказания акт, не позволява съдът да се произнесе по същество, според чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да бъде изпратена на ответника за издаване на мотивиран административен акт, с който да се произнесе по подаденото от Ая М. Т. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид "D", при спазване указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в решението.

Разноски не са претендирани и съдът не присъжда такива.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – тип D от 30.05.2023г., издаден от И. И., завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в Б., Ливан, по заявление за издаване на виза № ВЕУ23000483V на Ая М. Т., без гражданство, [дата на раждане] в Ливан.

ИЗПРАЩА преписката на завеждащ консулската служба към Посолството на Република България в Б., Ливан, за ново произнасяне по заявление за издаване на виза № ВЕУ23000483V на Ая М. Т., при спазване указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в настоящото решение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: